

บทที่ 2

ขั้นตอนการทำงาน

การเขียนบทภาพยนตร์

อย่างที่กล่าวไว้ในบทนำแล้วว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่มีบทที่ตายตัว แต่เป็นเรื่องราวส่วนตัว ความประทับใจ และความรู้สึกที่ต้องการจะถ่ายทอด โดยไม่ค่อยคำนึงถึงผู้ชมว่าจะสามารถเข้าใจได้หรือไม่ ถ้าจะพูดตามหลักวิชาการแล้ว บทภาพยนตร์เรื่องนี้ถูกพัฒนาขึ้นจากแรงบันดาลใจของสถานที่มากกว่า เนื่องจากข้าพเจ้าไม่เคยได้ไปยังสถานที่ถ่ายทำเลยแม้แต่ครั้งเดียว จินตนาการต่าง ๆ ของสถานที่และบรรยากาศ จึงเป็นไปอย่างคาดเดาและคาดหวังว่าจะสามารถทำให้บรรลุตามจุดประสงค์ได้ แต่เริ่มเดิมทีข้าพเจ้าจะใช้วิธีการเขียนโดยการระดมความคิดจากทีมงาน จากความรู้สึกประทับใจต่อสถานที่ บรรยากาศโดยรอบ และสิ่งที่พบเห็นโดยอิงความคิดหลักของกลุ่ม เพื่อพัฒนาออกมาเป็นบทที่ดีแต่แล้วความเป็นจริงและความจำเป็นในหลายด้าน อาทิเช่น จำนวนของทีมงานที่น้อยและรีบเร่งทำให้ไม่สามารถอิงความคิดหลักของกลุ่มได้ ดังนั้นบทภาพยนตร์จึงถูกบันทึกอยู่บนความว่างเปล่าที่แม้แต่ทีมงานสักคน ก็ไม่สามารถเข้าใจสำหรับบรรยากาศของภูชี้ฟ้า ทำให้เกิดแรงบันดาลใจบางอย่าง มันทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเหงาและเศร้าในเวลาเดียวกันดังนั้น โครงเรื่องหลักจึงมาจากความเศร้าที่ต้องการการระบายออกเสียบ้าง เริ่มจากความคิดที่ว่าคน ๆ หนึ่ง รู้สึกเบื่อหน่ายท้อแท้ และเหนื่อยหน่ายกับสังคมที่เป็นอยู่และรู้สึกว่าตนเองเต็มไปด้วยความชั่วร้ายที่หล่อหลอมขึ้นจากสิ่งรอบข้าง ความต้องการเดียวของเขาคือการได้ทำให้วิญญาณของเขาบริสุทธิ์ไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง เขาคิดถึงธรรมชาติและการเดินทางครั้งใหญ่ การได้พักผ่อนนาน ๆ การมองไปไกล ๆ โดยที่ไม่มีอะไรมาดบังสายตาได้ เขาต้องการที่จะล่องลอยไปให้ไกลจากสภาพที่เป็นอยู่ เขาคิดเสมอว่าการตายเป็นทั้งทางออกและเป็นทางเข้า ไปสู่อะไรบางอย่าง เขาเคยคิดฆ่าตัวตายหลายครั้ง ในหลาย ๆ สถานที่แต่แล้วก็มาลงเอยที่สถานที่แห่งหนึ่ง

บทภาพยนตร์เริ่มแรกที่ตั้งใจไว้ ข้าพเจ้าวางลักษณะตัวละครหลักไว้ 2 ตัว คนหนึ่งเป็นคนได้อีกคนหนึ่งเป็นคนเหนือ ทั้งคู่มีความผูกพันกันอย่างลึกซึ้งจากการร่วมงานในละครเวที และจบการศึกษาจากสถาบันเดียวกัน หลังจากจบการศึกษาทั้งคู่ต่างแยกย้ายกันไปทำงานของตน จนถึงยุคเศรษฐกิจตกต่ำ เพื่อนคนเหนือถูกไล่ออกจากงานเลยกลับไปอยู่บ้านที่เชียงราย เพื่อนคนใต้หลังจากแม่เสียได้ไม่นาน รู้สึกถึงการสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างและคิดว่าไม่มีอะไรข้างหน้าที่จะต่อสู้เพื่ออุปถัมภ์ความรู้สึกตกต่ำทางด้านศีลธรรม ความเลวร้ายกับประสบการณ์เขารู้สึกถึงการด้อยคุณค่าของการเป็นมนุษย์ จากการที่เขาเหยียดหยามทุกคนที่เข้ามาในชีวิต เขาต่อสู้ดิ้นรนเพื่อแม่ของเขา เมื่อแม่ของเขาเสีย

เขาจึงรู้สึกได้ถึงความผิดพลาดอันใหญ่หลวง รู้สึกถึงความมืดมิดในวิญญาณ และปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะชำระล้างวิญญาณให้บริสุทธิ์ เขาออกเดินทางขึ้นเหนือ ขึ้นสูง สูงที่สุดที่เขาจะรู้สึกได้เขาไปหาเพื่อน ด้วยเจตนาที่ต้องการจะบอกว่า เขาจะกระทำการบางอย่างที่จะทำให้ตัวเองรู้สึกดีขึ้น บทสรุปของเรื่องน่าจะจบด้วยโศกนาฏกรรมอย่างที่ข้าพเจ้าต้องการแต่แล้ว ด้วยความรู้สึกที่รับผิดชอบต่อความคิดว่าไม่ควรที่จะมีการฆ่าตัวตายเพื่อเป็นทางออกของตัวละคร จึงได้แต่สร้างภาพว่ามีการฆ่าตัวตายจริงหรืออาจจะตีความเป็นอย่างอื่นก็เป็นได้ ทั้งนี้แล้วแต่จิตใต้สำนึกของผู้ชม จิตวิทยาของผู้ชมเกี่ยวกับการฆ่าตัวตาย ข้าพเจ้าเชื่อว่ามีคนอื่นหลายคนที่เคยคิดที่จะฆ่าตัวตาย แต่หาโอกาสและเวลาและสถานที่ที่เหมาะสมไม่ได้ ข้าพเจ้าอยากบอกแทนคนเหล่านั้นว่า การฆ่าตัวตายไม่ใช่การทำให้ตัวเองตายเสมอไป แต่เป็นการรู้จักที่จะชำระล้างและสำนึกผิด เพื่อความเข้าใจในคุณค่าของการเป็นมนุษย์

สุดท้ายแล้ว ข้าพเจ้าอยากพูดว่าถ้าคิดจะมาหาความขัดแย้งในภาพยนตร์เรื่องนี้ย่อมมองได้หลายทาง อาจมองทางด้านวัตถุเช่นพื้นเพหลักของตัวละคร สถานที่ บรรยากาศโดยรอบ และความขัดแย้งภายใน ซึ่งจะแจ่มชัดหรือไม่นั้น แล้วแต่ประสบการณ์ของแต่ละคนที่จะตีความในด้านใดก็ได้ การผลิตภาพยนตร์เรื่องนี้จริง ๆ แล้วสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นแทบไม่สามารถทำตามได้เลยภาพยนตร์จึงเปลี่ยนไปอย่างหน้ามือเป็นหลังมือกล่าวคือ คลุมเครือเหมือนบรรยากาศในหนัง แต่ยังคงยึดมั่นในทิศทางที่เบี่ยงหน่ายต่อตนเองและสังคม และพร้อมจะชำระล้างเพื่อวิญญาณบริสุทธิ์และก้าวไปข้างหน้าตามความฝันที่เป็นจริง แม้ว่าจะไม่มีใครให้ต่อสู้เพื่อก็ตาม

สำหรับนักแสดงคงเป็นใครไปไม่ได้ นอกจากตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าตั้งใจแต่เริ่มแรกที่ยอยากแสดงในภาพยนตร์สารนิพนธ์ของตน ต่อมารู้สึกไขว่เขวเนื่องจากจะเป็นการซ้ำซ้อนของตัวแสดงในหมู่ภาพยนตร์สารนิพนธ์ เพราะเพื่อนข้าพเจ้าคนหนึ่งขอให้ข้าพเจ้าเป็นนักแสดงในภาพยนตร์ของเขา ข้าพเจ้าเกลียดการซ้ำซ้อนเป็นที่สุด แต่สุดท้ายแล้วก็ต้องยอมแพ้แก่ความต้องการของตัวเองและเหตุผลที่แท้จริงก็คือ ไม่มีนักแสดงคนไหนว่างพอที่จะหอบสังขารขึ้นภูชี้ฟ้าตลอดเวลา 3 วัน และรวมเวลาการถ่ายทำทั้งสิ้น 6 วันข้าพเจ้าจึงต้องแสดงเอง เหนือสิ่งอื่นใดข้าพเจ้าคิดว่านักแสดงที่จะมาเล่นแทนข้าพเจ้านั้นคงจะหายากเพราะนักแสดงผู้นั้นคงไม่สามารถเข้าใจเข้าถึงความรู้สึกในเบื้องลึกของข้าพเจ้าได้เพราะบางครั้ง ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจตัวข้าพเจ้าเองเลย แต่มันเป็นการดีอย่างหนึ่งเพราะบทภาพยนตร์ไม่ได้ถูกถ่ายทอดเป็นลายลักษณ์อักษรแม้แต่บ่อย คงเป็นข้าพเจ้าเองที่รู้เองว่า คิดเอง และเข้าใจเองมากกว่าคนอื่นจะมาเข้าใจ

การเตรียมงานก่อนถ่ายทำ

รวมความแล้วข้าพเจ้ามีทีมงานทั้งสิ้น 4 คนประกอบด้วย ตากล้อง,คนขับรถ,ผู้ช่วยตากล้อง และเจ้าของสถานที่ บุคคลเหล่านี้ข้าพเจ้าขอขอบคุณอย่างยิ่ง นอกเหนือจากกิตติกรรมประกาศเพราะ การที่ใครสักคนหนึ่งจะยินยอมพร้อมใจ ตัดสินใจไปเชียงรายได้กับข้าพเจ้าต้องมีความพร้อมในหลาย ๆ ด้านและที่สำคัญคือน้ำใจที่ดีงาม ข้าพเจ้าไม่มีเงิน ข้าพเจ้าไม่มีเครื่องมือ ข้าพเจ้ารักฟิล์มภาพยนตร์แต่ความรักอย่างเดียวคงไม่สามารถซื้อฟิล์มมาถ่ายได้ ข้าพเจ้าจึงเลือกใช้กล้องวิดีโอแทน และปลอบใจตัวเองว่ามันไม่ได้อยู่ที่วัตถุหรืออุปกรณ์แต่อยู่ที่สิ่งที่เรานำเสนอต่างหาก ส่วนใหญ่แล้ว อุปกรณ์ในการถ่ายทำมีน้อยมาก เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายก็ไม่ต้องเตรียม อุปกรณ์ประกอบฉากไม่มีเนื่องจากการขนถ่ายคงเป็นไปได้ลำบาก จึงเน้นความเป็นจริงกับสิ่งที่เห็นมากกว่า ตลอดจนเนื้อเรื่องและภาพต่าง ๆ ที่คิดว่าจะได้ น่าจะสื่อความหมายได้ดีกว่า สิ่งที่ปรุงแต่งขึ้นข้าพเจ้าหาหนังสือการท่องเที่ยว มาอ่าน ทำให้ทราบว่าเมืองเชียงรายได้ไม่ค่อยมีใครมีข้อมูลที่ดีพอ ที่จะทำให้สามารถมองเห็นภาพที่เป็นจริงได้ ข้าพเจ้ามีเพียงภาพถ่ายของภูชี้ฟ้าในหนังสือของ อ.ส.ท. เป็นใบเบิกทางเป็นกระเป๋ามาใหญ่ ที่พร้อมจะนำทุกสิ่งทุกอย่างไปกับมัน ข้าพเจ้าคิดการใหญ่ ว่าอาจจะมีฉากที่น่าตื่นตาตื่นใจจึงขน อุปกรณ์ไปมากมาย อาทิเช่น ล้อดอกลีรีเฟลกซ์อันใหญ่ ไฟทั้งสแตน 3 ดวง โทรทัศน์ 1 เครื่องเพื่อตรวจสอบคุณภาพของภาพ และอื่น ๆ อีกอีกปาละแต่แล้วก็ไม่ได้ใช้เลยสักอย่างนอกจากกล้องและขาตั้ง

ข้าพเจ้าพูดได้เต็มปากว่าข้าพเจ้าเตรียมข้าวของด้วยตนเองเพียงคนเดียว เนื่องจากไม่ยอมรับกวนเพื่อน ๆ ที่กำลังยุ่งกับงานของตัวเอง ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่มีเงินคิดหาทางที่จะทำงานอะไรบางอย่างเพื่อให้ได้มามากพอที่จะซื้อม่วงวิดีโอ แต่แล้วโชคเข้าข้างอาผุ้นึงที่ต่างประเทศรับรู้และเข้าใจปัญหา ส่งเงินมาให้ 10,000 บาท ซึ่งก็ตรงกับที่ตั้งใจไว้แต่แรกพอดี

ก่อนออกเดินทางหลายวัน ข้าพเจ้าคิดจะไปดูสถานที่ก่อนแต่แล้วปัญหาทางการเงินจึงต้องทำให้การไปดูสถานที่พร้อมกับการถ่ายทำตอนแรกก่อนที่จะมีเพื่อนคนหนึ่งเสนอตัวขับรถไปให้ ข้าพเจ้าตั้งใจจะนั่งรถทัวร์ไปกันทั้งหมด 5 คนแต่แล้วงบประมาณทั้งหมดก็จะไม่พอ จึงขอร้องให้เพื่อนคนนั้นนำรถไปให้ได้ กำหนดการถ่ายทำที่วางไว้ ออกเดินทางวันที่ 30 เมษายน และจะกลับในวันที่ 12 พฤษภาคม แต่ต้องประสบปัญหาทำให้ออกเดินทางจริงในวันที่ 2 พฤษภาคมแทน ขอกกล่าวถึงกล้องดิจิทัล กล้องได้ว่าเป็นเทคโนโลยีสมัยใหม่ไม่ค่อยมีใครได้เคยใช้ จึงต้องมีการทดลองถ่ายโดยอาศัยคู่มือกล้อง กล้องมีฟังก์ชันต่าง ๆ มากมายให้ ล็อกใช้ ข้อเสียของกล้องตัวนี้คือ กินไฟมาก แบตเตอรี่ มีประจุไฟน้อย ไม่สามารถใช้ถ่ายได้ตลอดทั้งวัน จึงต้องมีการชาร์จเสมอ

การเตรียมการบันทึกเสียง ข้าพเจ้ามองแล้วว่าข้าพเจ้าไม่มีทางที่จะสามารถนำไมค์บูมที่มีอยู่ตัวเดียวของคณะติดตัวไปด้วยได้ เนื่องจากช่วงนั้นมีเพื่อนอีกหลายคนกำลังถ่ายทำภาพยนตร์สารนิพนธ์ของตนเองอยู่ ข้าพเจ้าคิดว่าการถ่ายด้วยฟิล์มภาพยนตร์น่าจะเหมาะสมกับไมค์ตัวนี้มากกว่า กล้องดิจิทัล กอปรกับในตัวกล้องมีไมค์ติดอยู่แล้ว ซึ่งได้ทดสอบคุณภาพแล้วเป็นที่น่าพอใจในระดับหนึ่ง แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่วางใจ ข้าพเจ้าได้เตรียมไมค์ลอย 2 ตัวเพื่อไปเสริมการบันทึกเสียงในระยะไกล จากนั้นข้าพเจ้านึกถึงสายสัญญาณต่าง ๆ ที่ยังขาด ซึ่งข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ทีมงานคนหนึ่งจัดหาให้อุปกรณ์ส่วนใหญ่ นอกเหนือจากนี้ได้รับความอนุเคราะห์จากสิ่งที่เหลือมาจากการถ่ายทำภาพยนตร์อื่นๆ

สุดท้ายอุปกรณ์ทั้งสิ้นมีดังต่อไปนี้

1. กล้องวิดีโอดิจิทัลพร้อมขาตั้ง
2. เทปเปล่าดิจิทัล 60 นาที   2 ม้วน
3. ไฟหังสแตน   3 ดวง
4. ไมค์ลอย   2 ตัว
5. มอนิเตอร์   1 ตัว
6. แบตเตอรี่ต่าง ๆ
7. เครื่องบันทึกเสียงระบบดิจิทัล MD.

ชำนาญ หอสมุด

ขั้นตอนการถ่ายทำ

ทีมงานทั้งหมด ไปถึงเช้าวันที่ 3 พฤษภาคมหลังจากได้ที่พักเรียบร้อยแล้ว ก็เริ่มประชุมเล็ก ๆ น้อย ๆ ก่อนเริ่มถ่ายทำจริง แต่โชคร้ายฝนได้ตกลงมาทำให้วันนั้นช่วงเช้าไม่สามารถถ่ายทำได้ จึงได้วางตารางว่าเราจะขึ้นภูชี้ฟ้าในตอนเย็น แล้วพักนอนเพื่อตื่นตี 4 ไปถ่ายพระอาทิตย์ขึ้น การถ่ายทำทั้งหมดไม่มีตารางถ่าย กล่าวได้ว่าประทับใจอะไรก็ถ่ายทำเลย สถานที่ไหนมีลักษณะเป็นทางเดินก็ถ่ายทำเป็นลักษณะการเดินทาง แต่ส่วนใหญ่จะเน้นไปด้านภาพทิวทัศน์มากกว่า ภูชี้ฟ้าเป็นสถานที่สวยงามและหลากหลายไปด้วยทัศนียภาพไม่ว่าจะเป็นเทือกเขา ท้องฟ้า หมู่ม้านานาพรรณ ทะเลหมอก หรือแม้แต่กระทั่งสายฝนกับสายรุ้ง ตลอดเวลาที่ถ่ายทำไม่มีการจดบันทึกว่าได้ถ่ายอะไรไปแล้วบ้าง แต่จะมีการตรวจสอบในทุกเย็น ว่าภาพที่ถ่ายมามีลักษณะอย่างไร ซึ่งบอกกันได้ตั้งแต่เริ่มแล้วว่า ภาพยนตร์เรื่องนี้จะไม่มีการถ่ายซ่อมเด็ดขาด ต้องใช้ภาพที่มีอยู่กับการถ่ายครั้งแรกเท่านั้น เนื่องจากเวลาและบรรยากาศที่ไม่ค่อยเอื้ออำนวยเท่าไร เพราะเราไปถ่ายทำในฤดูกาลที่ไม่เหมาะสมและซ้ำยังเป็นช่วงมรสุมพัดผ่านภาคเหนือพอดี แต่เจ้าของสถานที่กล่าวว่าภาพที่จะได้จะเป็นภาพเดียวและอาจเป็นภาพสุดท้ายที่จะได้เห็น เพราะบรรยากาศของฤดูกาลที่ผ่าน ๆ มามีลักษณะซ้ำกันทุกปี แต่บรรยากาศในครั้งนี้นี้เปลี่ยนไป และแปลกจนเจ้าของสถานที่ประหลาดใจ เนื่องจากไม่เคยพบเห็นมาก่อน

ความสวยงามที่ได้ อยู่ที่ความคลุมเครือของบรรยากาศเมฆฝน หมอกขาว และอากาศที่หนาวเย็น ความเงิบเหงาของผู้คนเนื่องจากไม่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาทำลายบรรยากาศของความสงบซ้ำพเจ้าขอแยกตารางถ่ายเป็นวันดังต่อไปนี้

4 พฤษภาคม เราขึ้นภูชี้ฟ้าเวลา 4 นาฬิกาในตอนเช้า บรรยากาศมีแต่เมฆและหมอกและฝนโปรยปราย เราต้องเดินเท้าเป็นทางชัน เป็นระยะทาง 1.8 กม. ทีมงานต่างอ่อนล้าเนื่องจากไม่ได้เตรียมความพร้อมของการเดินทางขึ้นภูชี้ฟ้าเลย ในตอนแรกเราพยายามขนอุปกรณ์เท่าที่มีขึ้นไป ผลก็คือทำให้ร่างกายอ่อนล้าไปโดยเปล่าประโยชน์ เนื่องจากอากาศข้างบนทำให้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ พรวนแปร จอมอนิเตอร์เสียหาย เครื่องบันทึกเสียงปั่นป่วนถึงขนาดข้อมูลที่ถูกบันทึกไว้สูญหาย ภาพที่ได้ในวันนี้ส่วนใหญ่เป็นภาพหมอกโดยมีการแสดงบ้างเล็กน้อย เราลงกันเวลา 10 นาฬิกาและเริ่มออกกองอีกครั้งเวลา บ่ายโมง หลังจากตระเวนหาสถานที่ต่างๆ ก็เกิดความคิดขึ้นว่าควรจะถ่ายท้องฟ้าเป็น Pixilation การถ่ายทำครั้งนี้พวกเรารู้สึกดีมากเพราะว่าได้สัมผัสกับบรรยากาศถึง 2 ชั่วโมง เพื่อปล่อยให้กล้องบันทึกภาพ ทีละภาพห่างกันภาพละ ครึ่งนาที เพื่อให้ได้ภาพทั้งสิ้น 5 วินาที จากนั้นเราเริ่มมองหา

หมู่บ้านชาวม้งเพื่อเก็บบรรยากาศในตอนเย็นเราตระเวนหาสถานที่เพื่อจะถ่ายพระอาทิตย์เนื่องจากทาง
ชันมาก เราจึงไม่สามารถขึ้นไปได้สูงพอ เพื่อถ่ายพระอาทิตย์ตกดิน เราจึงแก้ปัญหาโดยการให้ภรรยา
แสงต้นไม้ ซ้อนกลับพระอาทิตย์ตกแทน ซึ่งสามารถถ่ายทำได้ในสถานที่ไม่สูงนัก

5 พฤษภาคม เข้านี้ฝนตกหนักเรารอถึง 8 โมงกว่าจะสามารถออกเดินทางได้ เราได้ภาพชาวเขา
เผ่าต่าง ๆ และทิวทัศน์โดยรอบ ตามที่ได้ตั้งใจไว้แต่แรก ชาวเขาส่วนใหญ่ซึ่งอายุตั้งนั้นจึงค่อนข้างต้อง
ถ่ายไกล ๆ และไม่ให้ความรู้ตัว ส่วนใหญ่แล้วภาพที่ได้จะเป็นภาพของเด็ก ๆ มากกว่า ข้าพเจ้าให้เด็ก ๆ
ร่วมกันร้องเพลงประจำเผ่า เพื่อนำมาใช้ในการเปิดเรื่อง ซึ่งก็ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี ต่อมา
ข้าพเจ้าตัดสินใจขึ้นภูชี้ฟ้า แม้ว่าบรรยากาศจะไม่อำนวยแต่ไม่มีใครคาดได้ว่าข้างบนยอดนั้น มี
บรรยากาศเช่นไร การเสด็จครั้งนี้เป็นการเสด็จที่คุ้มค่ามาก เนื่องจากข้างบนอากาศค่อนข้างดีกว่าที่มอง
จากด้านล่าง ข้างบนนั้นบรรยากาศเปลี่ยนแปลงไปมาอย่างรวดเร็วและคาดการณ์ลำบาก มีเมฆขนาด
ต่างๆกันวิ่งผ่านตัวเรานับร้อยก้อน เต็มวงม้วนเต็มดวงสลบโดยตลอด ดังนั้นการถ่ายทำจึงต้องอาศัย
ความอดทนของการรอคอย แต่ก็ได้ภาพที่แตกต่างกันไปโดยสถานที่ไม่เปลี่ยนแปลง เราถ่ายภาพ
ทิวทัศน์สลับกับการมาถึงของชายหนุ่ม บรรยากาศโดยรวมค่อนข้างสนุกสนาน เนื่องจากต้องคอยลุ้น
อยู่ตลอดเวลาว่าจะมีอะไรผ่านเข้ามาบ้าง บางครั้งเป็นเมฆ บางครั้งหมอก และถ้าหนักหน่อยก็เป็นฝน
ตก แน่แน่นอนเราได้ภาพรู้งินน้ำกับมาด้วยนับว่าเป็นสิ่งที่คุ้มค่ามากทีเดียว

ความตั้งใจอีกอย่างที่ต้องการของวันนี้คือต้องได้ภาพพระอาทิตย์ตกที่สวยงามพอที่จะทำให้
หนังสือเล่มนี้ขึ้น เราจึงต้องรออยู่บนนั้นจนเย็น โชคร้ายที่เราไม่ได้เตรียมเสบียงขึ้นไปด้วยเลย ความหิว
จึงเป็นศัตรูตัวสำคัญแทนการผันผวนของอากาศ หลายครั้งที่ความหนาวทำให้เราห่อหุ้มอยากจะเลิกรอ
แต่ว่าตามตารางแล้วเราจะขึ้นมาบนภูครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายเพราะเราเหลือเวลาอีกไม่มากที่จะอยู่ที่
เชียงรายได้ให้นานกว่านี้ เราทั้งหมดจึงต้องทนทั้งหนาวและหิวในเวลาเดียวกัน มีเสียงบันลึกลับน้อยจากทีม
งานประปราย แต่ข้าพเจ้าคิดว่าคงเป็นการเข้าเล่นมากกว่า

เพื่อที่จะทำให้ภาพยนตร์ที่ไม่มีเรื่องราวแน่นอนมีทิศทางมากขึ้น การถ่ายเพื่อให้มากที่สุดเท่าที่
จะมากได้เพื่อจะนำมาตัดต่อและสร้างเรื่องราวและความหมายในทิศทางที่เหมาะสมได้

ขั้นตอนหลังการถ่ายทำ

ทีมงานเรา 5 คน กลับตามกำหนดเวลาตามตาราง กล่าวคือมาถึงกรุงเทพในกลางดึกของวันที่ 9 พฤษภาคม ตอนเวลา 0.00 น .พอดี พวกเรากลับมาด้วยความเหนื่อยล้าและสงสัย สงสัยว่าจะนำวัตถุดิบที่มีค่าเหล่านี้มาติดต่อได้อย่างไร เนื่องจากดั่งที่ได้กล่าวไว้ในขั้นตอนการถ่ายทำว่าการถ่ายทำเป็นไปด้วยความยากลำบาก เนื่องจากสภาพอากาศที่ไม่ค่อยเอื้ออำนวยนั่นเอง ดังนั้นข้าพเจ้าขอสรุปจำนวนภาพที่ได้ทั้งสิ้นว่ามีประมาณ 2 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็นหมวดหมู่ดังนี้

1. ภาพการเดินทางในหมอกและตามหนทางต่างๆที่สวยงาม
2. ทิวทัศน์บนภูชี้ฟ้า
3. ภาพชาวเขาทั้งผู้ใหญ่และเด็กๆ
4. Close upความเขียวชะอุ่ม เช่น ใบไม้ มด ไมยราฟ น้ำค้าง ฯลฯ
5. วิวทิวทัศน์ของชาวเหนือ

ความตั้งใจแรกตอนคิดเรื่องราวของภาพยนตร์ ต้องการให้ดำรงไว้ซึ่งบรรยากาศของชาวเหนือให้เห็นสีสันของเมืองเหนือ ตลอดจนให้รู้สึกถึงความหนาวเย็น และเสน่ห์ของขุนเขาแมกไม้ ความมีมนต์ขลังของเขียงราย ด้วยความรู้สึกที่ไม่อยากเสียเที่ยวว่าไหนๆก็มาเมืองเหนือแล้ว

แต่ในขั้นตอนติดต่อ ภาพต่างๆที่นำมาร้อยเรียงนั้น เทียบกับที่ถ่ายมาทั้งหมดถือว่าน้อย และติดต่อโดยไม่สนใจว่าจะคงไว้ของบรรยากาศของเมืองเหนือ แต่ช่วยไม่ได้เมื่อได้ติดต่อออกมาเป็นชิ้นเป็นอันแล้วนั้นยังคงมีกลิ่นอายของอารมณ์พื้นเมืองเหนือทำให้ภาพยนตร์ดูมีการเดินทางไกลจากเมืองหลวง

ข้าพเจ้าค่อนข้างจริงจังกับการนำของที่หยิบยืมมา โดยการนำไปคืนทันที ซึ่งก็ได้รับความไว้วางใจและหวังใยจากผู้ดูแลทุกท่านที่อุปการะมาโดยตลอด ซึ่งทำให้ประหยัดค่าใช้จ่ายได้ค่อนข้างมาก งบประมาณส่วนใหญ่ที่ใช้จึงหมดกับค่าอาหารและค่าน้ำมันรถ ข้าพเจ้าสรุปค่าใช้จ่ายทั้งสิ้นได้ดังนี้

1. ค่าน้ำมันประมาณ	2,000	บาท
2. ค่าที่พัก	600	บาท
3. ค่าอาหาร	3,000	บาท
4. ค่าบำรุงรักษารถประมาณ	3,000	บาท

5. ค่าเบ็ดเตล็ด	1,000	บาท
รวมทั้งสิ้นประมาณ	10,000	บาท

สำนักหอสมุด